

Като чу отговора останж като виѣрена отъ ужась и страхъ.

— Въ къщата на Арбака? на египтянина? туй не е възможно.

— Тамъ е тя, момиченце, рече ѝ слугинята; госпожата познава отколѣ египтянина.

— Отколѣ? о богове! и Главкъ я обыча! промърмора въ себеси Недія. Отъ колко време тя го посѣщава? попыта послѣ.

— Сега е първый пѣтъ, отговори слугинята. Ако е истинно дѣто са говори изъ града за мръсотитѣ на къщата му, добро бы было и тосъ пѣтъ да не ходи. Но туй не стига до слуха на добрата ни госпожа. Думитѣ на предверіето не са чуватъ въ колоната. (а)

— Другій пѣтъ не е ли ходила? попыта пакъ Недія. Увѣрена ли си?

— Увѣрена съмъ, мила мой, най увѣрена. Но що ни е насъ грижа за туй.

Недія помисли една минута, и послѣ служи на земята цвѣтъята която носеше съ себе си и като повика слугата който я доведе излѣзе изъ къщи безъ да каже нито дума.

— Като са връщаше у Главка тя мълчеше до полувината пѣтя и правяше само въ ума си слѣдующето разсѣжденіе. «Нито си въобразава, нито може тя да си въобрази въ каквы опасности ще са оплете. Безумна азъ! а трѣба ли азъ да я отърва? . . . да, защото обычамъ Главка повече отъ мене си.»

Като стигж въ къщата на Аѳинянина, научи са че той быдъ излѣзълъ съ пріятелѣ, и никой не знаеше да ѣ обади кждѣ, и споредъ казванъето имъ виждаше са вѣроятно че нема да са върне преди срѣдъ ношь.

Въздъхнж Тессалійката и като сѣднж въ залата захлупи си лицето съ двѣ рждѣ и мисляше.

— Не трѣба да губж време, рече и скокнж изведнажъ на крака, и като повика слугата който я придружаваше, знаешъ ли, попыта го, да ли има Юна нѣкой роднина или близкъ пріятель въ Помпея?

— Малко познанія трѣба да имашъ, момиченце, отговори той, като пыташъ за нѣщо което знае сичка Помпея. Юна има братъ който, *говоржъ подъ триандафиля* (в) е много лудъ дѣто стжнж жрецъ на Изидо.

— Жрецъ на Изидо? о богове! че какъ са нарича?

— Аликндъ.

(а) Теренцій.

(в) Виджъ забѣлж. стр. 95.